

Въ Златина прѣживѣхъ 10 мѣсеци между най-добритѣ приятели и патриоти, които вземаха живо участие по народнитѣ ни работи. Именуваха се Х. Никола и Х. Иончо Бобевски, отъ които послѣдний на скоро бѣше емигриралъ, слѣдствие работитѣ на Тетевенския комитетъ, който станалъ достояние на султановото правителство слѣдъ обирането на една поща.

Желанието ми да отида въ Сърбия на ново се породи. Прѣзъ м-ць юлий 1875 година бѣхъ въ Краюво. Тамъ намѣрихъ единъ мой старъ приятель. Казваше се Петъръ Симеоновъ, македонецъ отъ Велесъ. Той ми събщи новината, че въ Херцеговина било вдигнато възстание за свобода противъ толкова вѣковния врагъ на народитѣ по Балканския полуостровъ — Турчина. Разказахъ му, че отивамъ за Сърбия да се срѣцна съ П. Хитова за да изуча по отблизо реда по който се готви възстанието за свободата на нашето отечество — България. Петъръ иска за желание да ме придружи. Прѣстояхъ два дни още до като се прѣготви. Слѣдъ това качихме се въ трена за Турно-северинъ, а на другия день бѣхме въ Кладово.

Прѣбиванието ми въ Сърбия и участието ми въ Босненското възстание.

Въ Кладово имаше една чета отъ около 30 40 момчета. Тѣ бѣха изпратили свой пратеникъ въ Бѣлградъ да иска разрѣшение отъ министерството за да минатъ границата и отидатъ на помощ на възстаналитѣ си братя въ Херцеговина. Сжщо щѣха да искатъ и оржжие и др. срѣдства. Слѣдъ 4—5 дена получи се извѣстие, че се разрѣшава. Повечето отъ тѣхъ бѣха черногорци. Къмъ тѣхъ се присъденихме и ние. Присъдениха се и други и цѣлата дружина въ Кладово вече броеше 80 души. Слѣдъ 15 дена потър-